

Sundet eller Bælterne — være i en langt mindre farlig Stilling end et Danmark, der er tvunget til at præstere et haabløst Forsvar for sin Neutralitet.“ Ogsaa denne Udtalelse er vidunderlig, thi i det Forslag, den højtærede Minister har lagt paa Tingets Bord, findes Minerne, og det er jo det, der er det besynderlige ved dette Forslag — ikke blot paa dette Punkt, men særlig paa dette Punkt —, at Ministeren fører sin Agitation Landet over for en stor Del netop paa dette Eksempel, at havde vi Miner, og man forlangte, at vi skulde udlægge dem, saa stod vi derved i Fare for at blive drevet ind i Krigen paa den ene Side eller paa den anden Side, men havde vi ingen Miner, var vi ude over det Spørgsmaal. Ræsonnementet er galt i øvrigt, thi det kommer jo ikke blot an paa Minerne, men ogsaa paa at stille Søterritorium til Raadighed o. s. v.; men det, som Ministeren har sagt til Befolkningen, var noget af det skadeligste og farligste, vi kunde have, nemlig Miner, det gaar Ministeren nu med til at foreslaa at vi skal bevare.

Hvad er det for en Maade at føre en Agitation paa? Jeg finder, at det er fuldkommen uforsvarligt, og jeg finder, at har der nogen Sinde været Tale om et raadent Forlig paa Militærspørgsmaalet, saa er det Forlig, der nu lægges paa Rigsdagens Bord, et raadent Forlig, thi ved dette Forlig gaar Ministeren med til at foreslaa Bevarelsen af Ting, som han anser for farlige for Danmark. Tidligere har man kunnet sige om Partier, der er gaaet paa Forlig paa dette Spørgsmaal, at de har slaet af paa deres Opfattelser om, hvad der var nødvendigt eller ønskeligt, men her indfører man ligefrem Ting, som man har kaldt for farlige for Landets Sikkerhed.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger til Ministerens Forelæggelsestale, som var en i mange Henseender ejendommelig Tale, bl. a. ved dette, at den var et udpræget polemisk Indlæg, hvad der ikke er i Overensstemmelse med Skik og Brug i dette Ting. Ministeren siger dér, at „Opgaven bliver at varetage Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver i Overensstemmelse med gældende mellemfolkelige Regler og Aftaler“. Og saa siger han: „Det er ikke militære Opgaver, der her angives.“ Derom kan der dog tvivles, thi man behøver ikke at gaa længere end til det ærede Medlem Hr. P. Munch, som om Danmarks mulige Forpligtelser til at stille en Militærstyrke til Raadighed ved Gennemførelsen af en Folkeforbundsbeslutning har sagt, at en Opfordring dertil er vi ikke forpligtede til at efterkomme, men den

vil kunne fremtræde med en svær, tyngende Vægt. Den højtærede Minister nikker tilfreds; dér er altsaa det sjældne Tilfælde indtraadt, at vi er enige. Altsaa Danmark har ganske vist maaske ingen juridisk Forpligtelse dertil, men selv det ærede Medlem Hr. P. Munch erkender, at der i Virkeligheden er eller kan være en moralsk Forpligtelse dertil, at Opfordringen kan fremtræde med en saa tyngende Vægt — det maa jo være Meningen med det —, at det vil være meget vanskeligt at sige nej. Og det maa dog være den Styrke, der staar til Raadighed her, som man i saa Fald vil bruge. Hvad vil det overhovedet sige, at det ikke er militære Opgaver?

I Forslaget nu siges der, hvad der ikke stod noget om i Forslaget i Fjor, og hvad Ministeren den Gang, da jeg spurgte, fandt det fuldkommen latterligt at spørge om, nemlig, hvad disse Overkonstabler og Konstabler skal lære. Hvad skal de lære? gentog Ministeren. Han fandt, det var en daarlig Vittighed at spørge om noget saadant. Men nu staar der, at de skal lære det samme som Fodfolket. Nu skal de altsaa lære Betjening af Geværer, Maskingeværer, Haandgranater, Minekastere og alt, hvad der hører til et moderne Fodfolks Uddannelse. Alt det skal disse Folk lære. De skal altsaa lige saa vel som det nuværende Fodfolk opdrages til slaa Folk ihjel. De skal altsaa opdrages til Bøddeltjeneste, som det hedder i den socialdemokratiske Agitation. Der staar i Forslaget, at de skal lære det samme, som Fodfolket nu lærer. Jeg er tilfreds med, at det er kommet til at staa der, skønt Ministeren i Fjor ansaa det for ganske latterligt, at man spurgte om noget saadant.

Mén hvad vil det saa sige, at det ikke er militære Opgaver? Hvis man skal afvæbne en lille Styrke, der trænger ind — den kan jo være saa lille, at vi kan overkomme det —, og den sætter sig til Modværg, og der bliver skudt — vi har Pligt til at afvæbne den —, er det saa ikke en militær Opgave? Jo, selvfølgelig er det en militær Opgave. Det er derfor ganske urigtigt, hvad Ministeren siger paa det Punkt.

Senere udtaler Ministeren — baade dette Citat og det foregaaende er taget fra Spalte 2645 —, at alle vidste jo her, at som Udviklingen var, kunde man ikke gennemføre et Forslag paa et enkelt Partis Stemmer, og man maatte altsaa gaa til et Forlig, hvis man da ikke ønskede at opstille Paradeforslag, som man fastholdt, indtil man selv i Kraft af sit eget Partis